

Bevilling, som maa imødefees; thi det troer jeg dog virkelig, at det ærede Thing vil give mig Ret i, at naar først Lovgivningsmagten har vedtaget, at en Jernbane skal bygges, og denne er anslaaet til at ville koste saa og saa meget, følger deraf ligefrem, at Lovgivningsmagten ogsaa maa bevilge de Obligationer eller de Penge, som skulle bruges dertil. At ville antage, at en Lov, som bemyndigede Indenrigsministeren til at bygge en Jernbane, ikke med absolut Nødvendighed medførte en Lov, hvorefter Finantsministeren kunde staffe Midlerne dertil tilveie, synes mig slet ikke muligt. Jeg veed meget vel, at jeg f. Ex. igaar har indbragt i Folkethinget en Lov om, at Renterne af den Gjæld, som er optagen, maae bevilges; det er imidlertid kun en Form, for at fyldestgjøre den Bestemmelse, som med Hensyn til ganske andre Tilfælde kan være meget rigtig, at ingen Udgift maa passere uden Lov; men at sætte det i Tvivl, om Finantsministeren faaer en Bevilling til at kunne udrede Renterne af et Laan, som han har en Lov for at skulle optage, kan dog ikke være rigtigt; thi man kan dog virkelig ikke gaae ud fra den Forudsætning, at det skulde være muligt, at man vilde tillade eller anfæe et Laans Optagelse nødvendigt, og saa nægte Midlerne til dets Forrentning. Det Samme er Tilfældet med den her paapegede Sag. Finantsministeren maa, naturligtvis i Forventning af Bevilling dertil, have Midler til at kunne udrede, hvad Bamdrup-Banen kan koste.

Krieger: Jeg maa maastee begynde med at minde om, hvor vi ere; vi ere i Rigsdagens Landsting, og den Grundlov, som bestemmer de finantsielle Regler, vi her skulle anvende, er Grundloven af 1849. Det er efter dens Bestemmelser, at alle de finantsielle Forhold, som her vedkomme os, skulle ordnes, og den har dog unægtelig villet, at alle Indtægter og Udgifter opføres i Overlaget, i Forslaget til Finantsloven. Derfor skjønner jeg ikke, at man som en afgjørende Betragtning imod en Anke over, at dette er unbladt, kan fremføre dette, at man maa vente, at den samme Forsamling, som bestemmer, at en Jernbane skal bygges, ogsaa maa ville, at Midlerne dertil anvendes,

at hvis Laan gjøres, Renten bættes osv., det er fuldkommen rigtigt, men det er ikke det, hvorom Talen er; det, vi væsentligt have at forhandle om, er, om Tilfidesættelsen af den grundlovsbestemte Form dog ikke er for stor ved Udlafets § 14, om det dog ikke, som jeg ved en tidligere Forhandling tillod mig at antyde, bliver nødvendigt paa en eller anden Maade i alt Fald saameget at iagttage Formen, som man er bleven enig om ved det nylig paapegede Forlig, der i sin Tid er blevet vedtaget mellem de to Thing, som man pleier at gjøre ved, om jeg saa maa sige, at indregistrere de foreliggende finantsielle Lovudkast, hvis Skjæbne ikke endelig er afgjort paa det Tidspunkt, da Finantsloven vedtages, saaledes altsaa at man i denne Indregistrering faaer et nogenlunde Overslag over de Indtægter eller Udgifter, som disse Love antages at medføre i det paagjældende Finantsaar, dersom de maatte blive endelig vedtagne. Den ærede Finantsminister bemærkede vel, at han haabede, det var sidste Gang, at Finantslovsforslag i denne indskrænkede Form vilde blive at forhandle. Jeg seer nu ikke, at der ligger videre Magt herpaa; min Anke vil efter al Sandsynlighed ogsaa gjælde efter den nye Grundlov. Men iøvrigt forholder det sig ikke saaledes, som Finantsministeren meente; det vil jo under alle Omstændigheder endnu engang blive nødvendigt at forhandle en Finantslov i denne indskrænkede Form. Den Regel, som Grundloven af 1849 fastsætter for Grundlovsforandringer, gjør jo dette til en Nødvendighed. Naar det hedder: „Forslag til Forandring i, eller Tillæg til, nærværende Grundlov fremsættes paa en ordentlig Rigsdag. Vedtages den derom fattede Beslutning i usforandret Skikkelse af næste ordentlige Rigsdag, og bifalbes den af Kongen, opløses begge Thingene osv.“ Lad Alt gaae saa godt, som det kan, lad Rigsraad og Rigsdag nu enes om Sammensmeltningen, den eneste Maade, hvorpaa Sagen hurtig kan fremmes, vil jo da være, at der, saasnart den nærværende ordentlige Rigsdagssamling er sluttet, strax aabnes en ny ordentlig Rigsdagssamling, og det kan jo kun stee derved, at der strax forelægges Forslag til en Finantslov for Kongerigets færlige Anliggender for det Aar, som følger ovenpaa det, for hvilket den foreliggende